

Stem

Strojárstvo - TIS - Elektrotechnika - Mechatronika

Číslo: 2

ROČNÍK: 15

CENA: 0,30 €

ŠKOLSKÝ ROK: 2018/2019

Opäť na Štúrovom pere

Študentský pohľad na „veľdielo“ z NÚCEM-u

Naši študenti na stupni víťazov

Ako to chodí v Anglicku

3 Opäť do Zvolena po nové skúsenosti

7 Učiť sa alebo nie?

9 S prázdnyimi rukami sme rozhodne neodchádzali

12 TIS-kár na stupni víťazov

16 Vôbec som netušil, ako ďaleko to dôjde

18 Na slovíčko s...

Kaleidoskop

20 Ostrov, kde to má charakter

23 Otec Goriot zavítal do Nitry

Umeleckým perom

25 Najlepší priatelia

28 Ruža

Funny zóna

29 Vtipy a Sudoku

Opäť do Zvolena po nové skúsenosti

Tento rok som vystriedal nášho bývalého grafika a šéfredaktora Juraja Baláža. Nakoľko v časopise nepôsobím dlho, tak som vôbec netušil čo mám očakávať. Z rozprávania som si najskôr myslel, že sa jedná o malú regionálnu súťaž, no keď sa nás tam ukázalo skoro dvesto, vedel som, že táto súťaž bude o niečom úplne inom. Spočiatku som sa na Štúrovo pero tešil, no čím viac sa blížil dátum konania bol som viac a viac nervózny. A potom to prišlo, 12. apríl 2019, deň, kedy sme mali ísť do Zvolena, kde sa táto súťaž každoročne koná. Po príchode a ubytovaní sa na internáte sme sa vybrali na slávnostné otvorenie.

Hneď pri vstupe do Krajskej knižnice Ľ. Štúra nás privítali s darčekomými balíčkami, ktorý dostal každý účastník súťaže.

Po pár úvodných slovách od organizátorov nás prišiel povzbudiť britský veľvyslanec Mr. Andrew Garth. Študenti mu mohli kľásť rôzne otázky, niektoré boli zaujímavé a niektoré vyslovene klišé. Najviac ma však zaujala táto: „Čo si myslíte o slobode tlače na Slovensku?“ Jeho odpoveď bola možno ešte zaujímavejšia a taktiež veľmi povzbudzujúca, pretože sa vyjadril, že slovenská tlač sa od vraždy Jána Kuciaka veľmi posunula.

Potom nás organizátori rozdelili do skupín k rôznym porotcom. My sme v piatok začínali u Patrika Hermana, redaktora televízie Markíza, ktorý nám veľmi objektívne skritizoval chy-

by v grafike, ktoré sme si vzali k srdcu, ale vzápätí nám pochválil jednu z našich rubrik. Taktiež nás pomocou vtipnej ukážky učil, ako správne fotiť a ako využívať fotografie v časopise.

Ďalším porotcom bol pán Vitko, u ktorého sme si mohli pozrieť úroveň iných časopisov a inšpirovať sa vo svojej budúcej tvorbe. Tu sme sa taktiež dozvedeli o problémoch v redakciách iných časopisov. Najčastejším je, bohužiaľ, cenzúra zo strany vedenia školy. Ja osobne síce nie som redaktor, ale týka sa to aj grafickej

stránky časopisu, a jediná vec, ktorá by ma dokázala naštvať, je, keby sa moja myšlienka nemohla dostať do finálneho diela. U pána Vitka sme sa taktiež dozvedeli množstvo zaujímavostí z novinárskeho sveta a tiež aj to, ako bojovať s nezaujmom študentov o prácu v školskom časopise.

Nasledujúci deň sme sa hneď po raňajkách vybrali do knižnice, kde sme síce chvíľu blúdili, ale nakoniec sme našli miestnosť, kde bol tretí porotca pán Diko, ktorý minulý rok ochorel a nemohol sa zúčastniť súťaže. Tam sme si však všetci vypočuli, podľa mňa, asi tú najobjektívnejšiu a najlepšie podanú kritiku. Podľa pána Dika sa náš časopis po grafickej stránke zlepšil, no sú v ňom stále nedostatky. Ako aj u ostatných, aj tu sme sa naučili, ako sa vyvarovať mnohým chybám, ktoré študenti pri tvorbe časopisov robia.

ŠTÚROVO F

Nasledovala zaujímavá beseda so starostkou obce Hlboké nad Váhom, ktorá je mimochodom najmladšou starostkou na Slovensku. Zo strany študentov padali mnohé otázky, no najčastejšie však bolo skloňované postavenie žien a mladých ľudí v politike. Všetci sme obdivovali jej odvahu a elán, s akými sa pustila do boja za rozvoj svojej obce.

Chvíľu po ukončení tejto besedy nastalo to, na čo už všetci s napätím čakali, slávnostné vyhodnotenie. Hodnotilo sa v mnohých kategóriách, no my sme sa, bohužiaľ, neumiestnili ani v jednej z nich. Čo by som k Štúrovmu peru povedal na záver?

Boli to dva dni plné objektívnej kritiky a diskusie. Proste dva úžasné dni strávené s ľuďmi, ktorí majú všetci podobné záujmy, dni plné objektívneho hodnotenia, učenia sa od profesionálov a celkovo dni plné skúseností.

Text a foto: Tomáš Janech 3.B

Učiť sa alebo nie?

Všetci dobre vieme, že každú podkapitolu v študentskom živote musíme ukončiť nejakou skúškou. Základnú školu monitorom, strednú školu maturitou, vysokú školu štátnicami. Tieto skúšky majú preveriť naše nadobudnuté vedomosti, zručnosti a skúsenosti, ktoré sme sa mali počas štúdia naučiť. Ale je to vždy o overení týchto znalostí? Nejde náhodou už v posledných rokoch len o zbytočné deptanie a ponižovanie študentov vedomosťami, na ktoré by často nevedel odpovedať ani vyštudovaný pedagóg? Toto všetko má na svedomí len jedna jediná organizácia: NÚCEM - Národný ústav certifikovaných meraní. Organizácia, ktorú zriadilo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky v roku 2008 ako súčasť zmien vo vzdelávacom systéme. A vtedy sa začal tento nezmyselný kolotoč. Aj cez všetko to vynaložené "úsilie" tohto ústavu, ktoré trvá celý rok, sú maturitné testy nehodné uzrieť svetlo sveta.

Naozaj tomuto rozprávkovému priebehu tvorby testov máme veriť? A čo potom všetky nesprávne kladené otázky, zavádzajúce odpovede, dlhé články, ktoré sa za 100 minút ťažko dajú stihnúť prečítať a zamyslieť sa, čo vôbec autori testu od nás vyžadujú. Naozaj to tvorilo toľko ľudí z praxe? Osobne si myslím, že keby to tak bolo, nebolo by tam toľko nejasností

a každoročne by sa neobjavili tie tisíciky nahnevaných maturantov. Čo robia teda tých 365 dní, keď testy nie sú adekvátne zostavené? Nemyslím si, že tento čas trávia premýšľaním nad touto problematikou. Ale o čo im teda ide? Baví ich ponižovať nás? Deptať? Rozplakať? Ba dokonca nás motivujú k tomu, aby sme ušli niekam, kde to školstvo je na vyššej úrovni? A čo máme robiť my? Štrajkovať? Avšak pomôže nám vôbec niečo? Tieto otázky sú úplne zbytočné. Akokoľvek sa budeme snažiť proti nim bojovať, vždy si nájdú niečo, čím sa obránia: „Testy zo slovenčiny vytvára pre NÚCEM skúsený autorský tím učiteľov slovenčiny – z radov stredoškolských učiteľov, vysokoškolských pedagógov, a zamestnancov metodicko-pedagogického centra. Sú to odborníci – učitelia z praxe, ktorí si prešli rôznymi školeniami k tvorbe testov. Test je následne recenzovaný a posudzovaný ďalšími odborníkmi – opäť učiteľmi slovenčiny. Tento rok to boli tak učitelia stredných škôl, ako aj pedagógovia z vysokých škôl so zameraním na jednotlivé oblasti slovenského jazyka a literatúry. Oblasť čítania s porozumením posudzovali aj odborníci z Univerzity Komenského so zameraním na výrokovú logiku a interpretáciu textov. Úlohy zároveň prešli kontrolou expertov z Jazykovedného ústavu Ľudovíta Štúra. Po ich hodnoteniach sa

úlohy ďalej upravovali a modifikovali. NÚCEM teda systémovo nepodcenil žiadnu z týchto prípravných etáp tvorby testu. Testy zo slovenčiny netvorí žiadni štátni úradníci, celý proces tvorby testu až do posledného štádia je v rukách skúsených učiteľov slovenčiny a odborníkov. “

Nám nezostáva nič iné len lamentovať a hovoriť si, že sme sa úplne zbytočne snažili pripravovať na písomnú maturitu.

„Každoročne sa v testoch vyskytujú chyby, vďaka ktorým možno označiť testy za nedôkladne pripravené. Študentov to demotivuje pri ďalšom učení a príprave na ústnu maturitu, pretože zistia, že sa v podstate zbytočne pripravovali na test,“ tvrdia maturanti.

Zoberme si len takýto príklad: študent, ktorému záleží na výsledkoch a má výborný prospech, sa pripravuje na testovanie zodpovedne, no má poväčšine horšie výsledky než študent, ktorý sa nepripravoval na písomnú časť maturitnej skúšky. Prečo? Pretože tí, ktorí to mali “na háku” si z toho nič nerobia a ledabolo skoro všetko natipujú a ten, čo sa pripravoval, sa pod náporom stresu zo zodpovednosti snaží napísať čo najlepšie, dokázať svoje kvality a pokašle to viac, než by očakával. Áno, je pravda, že aj my študenti často zanedbávame učenie a štúdium berieme na ľahkú váhu. Sme mladí a na vlastných chybách sa učíme, no nie?

Aký je teda môj názor a záver? Treba vytvárať testy, ktoré budú zo stanovených učív a budú testovať vedomosti študentov a nie nevedomosti, pretože testovanie, aké existuje v dnešnej dobe, podľa mňa, nemá žiadny význam a je dôkazom toho, že školstvo Slovenskej republiky má ešte stále a v mnohých oblastiach čo naprávať.

Spracovala: Livia Schillerová 4.C

S prázdnyhmi rukami sme rozhodne neodchádzali

Vážení čitatelia, dovoľte mi, aby som vás v krátkosti oboznámila s jednou výnimočnou udalosťou, ktorá súvisí so študentskou spoločnosťou Vision. Dňa 9. 4. 2019 sa uskutočnila celoslovenská súťaž Veľtrh študentských spoločností v nákupnom centre Avion v Bratislave. Účasť na veľtrhu bola rozmanitá. Zúčastnili sa študentské spoločnosti z gymnázií či odborných škôl z celého Slovenska.

Musím poznamenať, že ako viceprezidentka výroby som sa tejto akcie obávala. Nemalý stres mali aj ostatní viceprezidenti a prezidentka našej firmy. Počas príprav nastalo pár menších problémov, no spoločne sme ich vyriešili s ľahkosťou a gráciou.

Dlho sme sa pripravovali na túto veľkolepú súťaž a náš finálny produkt sme dotiahli až do posledného detailu. Bol to rozložiteľný plastový obal, ktorý obsahuje zakomponované semienko stromu. Aby sme predviedli využitie obalu v praxi, pre maškrtné jazyčky sme doň zabalili sladkú sušienku.

Všetci sme na deň D už netrpezlivo čakali a z posledných síl riešili neočakávané situácie, ktoré nás pár dní pred odchodom potrápili. Jednou z nich bolo nájsť náhradu do nášho tímu, pretože prezidentka spoločnosti sa nemohla zúčastniť kvôli zdravotným problémom.

Po všetkých prípravách prišiel ten očakávaný deň. Skoro ráno sme

vyrazili do Bratislavy. Každý z nás mal v bruchu motýle, pretože nikto nevedel, čo nás čaká. Z rozprávania starších sme toho veľa počuli, ale všetko je iné, keď si to človek skúsi na vlastnej koži. Nadarmo sa nevrať, radšej raz skúsiť, ako stokrát počuť. S malými dušičkami sme prichádzali do hlavného mesta. Po krátkom uvítaní sme si zložili veci a pripravili prezentačný stánok. Pri čakaní na začiatok súťaže vládol všade navôkol chaos. Napätie v nás by sa dalo krájať. Keď prišla prvá porota spoločne s prvými divákmi, všetok stres opadol a my sme sa plne sústredili na to, čo nás baví. Do priprav sme investovali veľa času, preto sme sa snažili, aby sme náš výrobok

ukázali v tom najlepšom svetle. Celý čas sme pri sebe mali obrovskú oporu, ktorou bola pani učiteľka Ing. Miriam Vlková a ďalší dvaja členovia nášho tímu, ktorí nám tiež pomáhali zvládať nápor návštevníkov pri našom stánku. Hneď zrána sme dostali zopár krásnych úsmevov, niekoľko pochvál od poroty a návštevníkov a to nás utvrdilo v tom, že všetko je tak, ako má byť. Prezentačnú sme si začali užívať, a tak sme zažili aj krásne či vtipné momenty. Po pár hodinách sme začali byť vyčerpaní. Bola to pre nás veľká skúška, prezentovať náš výrobok od 9:00 do 17:00 takmer bez prestávky. Počas týchto hodín nás niekoľkokrát navštívila porota, náš stánok si

VISION

obzreli stovky ľudí a prišla nás navštíviť aj naša triedna pani učiteľka, ktorá nás na chvíľku rozveselila. Pri všetkom tom rozruchu si však každý z nás uchmatol chvíľku pre seba a pozrel si aj výrobky konkurenčných firiem, v ktorých neraz súťažili aj naši kamaráti z iných škôl.

Po obede nás začal opäť ovládať stres, pretože o 14:00 nás čakala prezentácia spoločnosti a nášho výrobku na pódiu. Všetko prebehlo, ako malo, a myslíme si, že dopadla skvele, bez jedinej chyby. Išli sme späť do stánkov a už sme len s napätím čakali na vyhodnotenie od poroty, kto vlastne postúpi do ďalšieho kola, ktoré sa malo konať v Paríži.

Po 17:00 prišiel ten čas. Prezentujúci všetkých firiem sa zhromaždili pred pódium. Začalo oficiálne uvítanie, predstavenie členov poroty a sponzorov. Báli sme sa, no zároveň aj tešili. Po všetkých formalitách začalo vyhlasovanie výsledkov rôznych kategórií. Kategórií bolo desať, preto aj vyhlasovanie trvalo hodnú chvíľu a my sme netrpezlivo, prestupujúc z nohy na nohu, počúvali, či niekde započujeme slovíčko Vision. Prezidenti,

viceprezidenti, koordinátori, ... všetci sme si navzájom držali palce, hoci sme sa nepoznali. Nanešťastie sme sa neumiestnili. Neodchádzali sme však s prázdnyimi rukami. Získali sme cenné skúsenosti a krásne spomienky, ktoré si uchováme na celý život. Našu firmu oslovili sponzori s ponukami na spoluprácu. S dobrou náladou a úsmevom na tvári sme odchádzali unavení domov.

Text: Dominika Judinyová 3. C
Fotografie: Karin Doričková 3. C
Ing. Miriam Vlková

TIS-kár na stupni víťazov

Naša škola sa každoročne zapája do súťaže Stredoškolská odborná činnosť, na ktorej študenti prezentujú svoje práce najlepšie, ako vedia. Stretávajú sa s novými skúsenosťami a zároveň sa snažia obsadiť čo možno najvyššie priečky. Tento rok sa to podarilo aj Matejovi Gajdošovi zo 4.C triedy, ktorý sa na celoslovenskom kole umiestnil na 3. mieste. V tomto článku sa dozvieme oveľa viac o jeho ceste k tomuto úspechu.

Skús čitateľom opísať výrobok, ktorým si reprezentoval našu školu a odbor TIS na súťaži Stredoškolská odborná činnosť.

Výrobok som nazval "Domáci záhradník". Je to inteligentný kvetináč, ktorý sa sám postará o zasadnutú rastlinu po pripojení do elektrickej siete a po naliati vody do nádržky. Okrem toho je pridané nočné osvetlenie, aby rastlinka mohla rásť aj v noci.

12

Prečo si si vybral práve takýto druh výrobku? Mal si nejakú inšpiráciu, ktorá ťa viedla k jeho zostrojeniu?

Doma veľmi rád pestujem liečivé rastliny, avšak pri týchto všetkých povinnostiach spojených s maturitou som na ne často zabudol, a tak usychali. Preto som sa rozhodol vytvoriť niečo, čo by mi pomohlo, aby som na to nemusel stále myslieť. Pravdupovediac, na internete som hľadal podobné výrobky, ktorými by som sa inšpiroval, no nič s podobným princípom fungovania som nenašiel.

Keďže odbor TIS nemá taký rozsah učiva v tomto smere ako odbor elektrotechnika, bolo potrebné, aby si študoval elektrotechniku aj mimo školy vo svojom voľnom čase?

Áno, študoval som veľa. Najmä z elektrotechniky platformu ARDUINO, pretože s týmto systémom v našom odbore nepracujeme. Vďaka tomu som si sám vedel tento výrobok zostrojiť a celý naprogramovať.

Kedy si zistil, že ťa zaujíma elektrotechnika a chceš sa jej venovať?

Asi ako každého chlapca ma odjakživa fascinovali elektrické zariadenia. Na konci základnej školy som začal študovať počítače a postupne som sa dostával hlbšie do elektrotechniky (elektroniky). Neskôr, na strednej škole, som sa naučil viac o všetkých elektrických zariadeniach na hodinách elektrotechniky a tiež aj doma samoštúdiom.

Zúčastnil si sa už niekedy v minulosti Stredoškolskej odbornej činnosti, poprípade inej súťaže s podobným zameraním?

V 1. ročníku strednej školy som v spolupráci so Strednou zdravotníckou školou Celestíny Šimurkovej v Trenčíne vytvoril projekt (štúdiu) o tom, ako vplýva elektrický prúd na rast rastliny a na jej obsahové látky. Išlo vlastne o

13

to, že som cez rastlinu „púšťal“ slabučký elektrický prúd, ktorý mal stimulovať (zrýchľovať) jej rast. Skončilo to však fiaskom po tom, čo pri prezentácii na SZŠ TN komisia 1 hodinu zhadzovala moju prácu.

Ako hodnotíš konkurenciu z krajského kola a z celoslovenského kola? Myslíš si, že porota hodnotila súťažiacich objektívne?

Keďže som bol v odbore poľnohospodárstvo, krajské kolo bolo prvé, ktorého som sa zúčastnil. Všetky práce boli zaujímavé, no určite neboli také komplexné ako moja (spracovávam elektrotechniku aj ekonomiku). Boli tam dokonca podobné výrobky ako môj, no v rozsahu spracovanej problematiky som bol popredu, preto som sa aj umiestnil na 2. mieste. Na celoštátnom kole bolo vidieť, že úroveň prác aj prezentácií je oveľa vyššia. Medzi prácami boli tiež dve podobné mojej, avšak všetko to boli inteligentné skleníky určené na priemyselné využitie. Poľnohospodárstvo zaberá široký okruh. Na celoštátnom kole boli práce rôzneho druhu od navrhovania záhrad, cez pestovanie čučoriedok, skúmanie znečistenia vody banskou ťažbou a návrhov ochrany lesov, až po porovnávanie kvality mäsa z rôznych plemien hovädzieho dobytku. Preto bolo rozhodovanie poroty určite veľmi ťažké, avšak myslím si, že všetko oblo objektívne a spravodlivé.

Aké sú tvoje pocity a dojmy z dosiahnutého výsledku? Získal si aj nejaké užitočné skúsenosti, ktoré budeš môcť využiť do budúcnosti?

Nemyslel som si, že to dotiahnem až takto ďaleko. Z výsledku sa veľmi teším asi ako každý, ktorý by niečo podobné dosiahol. Som veľmi rád, že moja práca zožala taký úspech, hlavne po nespočetných hodinách, ktoré som pri nej strávil. Získal som veľa skúseností, hlavne ako sa prezentovať pred porotou, ako využiť presne stanovený čas a neprekročiť ho. Priznám sa, s tým som mal asi najväčší problém. Samozrejme, že som sa zlepšil aj v zvládaní stresu, pretože pri prvej prezentácii som cítil, ako sa mi trasie hlas, no pri poslednej som sa pristihol, že si svoju prezentáciu užívam.

14

Chcel by si sa venovať rozvoju tvojho výrobku aj v budúcnosti? Ak áno, čo by si plánoval zlepšiť a pridať?

Nad týmto som ešte nejako nepremýšľal. Už pri tom, ako pracujem s výrobkom, nachádzam veci, ktoré by som zmenil/pridal, napr. vypínač na svetlo, pretože keby mal tento kvetináč niekto v noci v spálni, asi by sa nepotešil nočnému osvetleniu od 22.00 do 6.00. V poslednej dobe uvažujem, že by som všetky súčiastky, ktoré som použil, integroval do jednej veľkej základovej dosky, aby som sa vyhol väčšine káblikov, ktoré tam teraz sú. V budúcnosti by som rád integroval všetky použité súčiastky na jednu plošnú dosku, ale kvôli tomuto upgrade-u sa musím naučiť pracovať v programe na navrhovanie plošných dosiek, pretože v mojom odbore s týmto programom nepracujeme. Tiež by som rád zapracoval na samotnom kvetináči, navrhol ho a dal ho vyrobiť ako originálny plastový kus firme. Toto všetko je však len hudba budúcnosti.

V mene celej redakčnej rady časopisu STEM ti gratulujem, ďakujem za interview a prajem ti veľa ďalších úspechov v osobnom i študentskom živote.

15

Spracovala: Lívia Schillerová 4. C
Fotografie: Matej Gajdoš 4. C

Vôbec som netušil, ako ďaleko to dôjde

S mojím bratom už nejakú dobu vyrábame zaujímavé mašinky. Nie pre nás, ale na objednávku. Brácho sa týmto živí už niekoľko rokov, no ja som sa k nemu pridal len pred rokom. Už od začiatku som chcel maturovať prostredníctvom KOP-ky. V septembri 2018 prišla objednávka od zákazníka na pražičku kávy a ja som vedel, že to bude moja záverečná práca.

V minulosti sme už jednu pražičku robili, no táto mala byť omnoho väčšia a navyše aj automatická. Keď som učiteľom povedal, čo budem robiť, veľmi sa čudovali. Všetci si mysleli, že na maturite im na tom upražím kávu. Pravdupoveďiac, aj ja som si to predstavoval podobne, ale realita bola nakoniec celkom iná.

V novembri 2018 som začal s návrhom stroja. Všetko som konzultoval s bratom. Dohadovali sme sa, ako majú rôzne časti vyzeráť a fungovať. Keď som mal základný návrh hotový, tešil som sa na to, ako „vyšperkujem“ dokumentáciu k mojej práci tak, že z toho budú ostatným padať sánky. No ako som ten návrh ďalej dokončoval, bolo mi jasné, že to nestihnem spraviť tak, ako som chcel. Jednalo sa v postate o prototyp. S tým je spojených množstvo komplikácií pri výrobe. Neraz sa objavil nečakaný problém a s jeho riešením sme zabili aj celý deň.

Keď sa blížil termín odovzdania práce, nemal som pražičku ani vyrobenú, ani zdokumentovanú, hoci som na nej takmer nepretržite makal. Preto som sa rozhodol, že sa v KOP-ke budem venovať len pražiackej časti stroja, ktorá tvorí približne len jednu tretinu zariadenia. To sa nakoniec ukázalo ako dobrý nápad, lebo ak by som mal rozprávať úplne o všetkom, tak by to trvalo veľmi dlho.

Keď som už mal prácu sko-

ro hotovú, navrhla mi pani učiteľka prihlásenie sa do súťaže SOČ. Moc sa mi do toho nechcelo, ale povedal som si, že keď už som sa s tým tak natrápil, tak to vyskúšam. V marci sa konalo okresné kolo SOČ-ky. Tam som svoju prezentáciu trošku zbabral, lebo som vôbec nevedel, ako treba prezentovať. Nakoniec som však postúpil na krajské kolo. Tam už to bolo o niečo lepšie a aj porota bola veľmi príjemná. Vôbec

som si nemyslel, že by som mohol postúpiť aj na celoštátne kolo. Keď mi oznámili, že idem ďalej, bol som v šoku. Tešil som sa z druhého miesta, ale zároveň sa mi nechcelo ísť do Košíc. „Ale no, čo už! To nejako zvládnem,” povedal som si.

Nevedel som, čo mám od toho čakať. Trochu som sa obával, aká bude na celoštátnom kole porota. Keď začali prezentovať prví účastníci a porotcovia sa s nimi začali rozprávať, spadol mi kameň zo srdca. Boli to veľmi príjemní ľudia. Po odprezentovaní svojich prác sme s kamarátmi išli do mesta na pivo, pretože vyhodnotenie sa konalo až večer. Bolo to v spoločenskej miestnosti so 150 ľuďmi.

Prvých piati vo svojej kategórii mali vyjsť na pódium a prevziať si ceny. Keď začali vyhlasovať moju kategóriu, bol som trochu napätý, ale nemal som veľké očakávania. Zrazu sa moje meno objavilo na 4. mieste. Pri prevzatí ceny sa mi trochu triasli ruky, ale po chvíľke to už bolo v pohode. Z Košíc som odchádzal plný dojemov a bol som rád, že som sa na tú súťaž prihlásil.

Teraz sa už na pražičke dokončujú posledné detaily a dúfam, že z nej bude vychádzať skvelá káva.

Text a foto: Matúš Machara 4.A

Na slovíčko s ...

Ing. Zuzanou Novosádovou

Tak ako v každom novom čísle, aj teraz vám, milí čitatelia, prinášame interview s novým členom nášho pedagogického zboru. Terčom našej zvedavosti sa stala pani učiteľka Ing. Zuzana Novosádová. Na našej škole učí iba krátko, a preto sme sa rozhodli vám ju trochu predstaviť.

Prečo ste sa rozhodli byť učiteľkou?

Ako malá som sa rada hrávala na učiteľku, ale že raz ňou aj budem, to som neplánovala. Vyštudovala som ekonomiku, manažment a anglický jazyk, skôr som sa videla niekde v podnikateľskej sfére. Už počas vysokej školy som náhodne začala učiť na základnej škole angličtinu a keď neskôr prišla možnosť odísť na obchodnú akadémiu, ani som nezaváhala. Mladí ľudia sa stali neoddeliteľnou súčasťou môjho života a s mnohými bývalými študentmi som stále v kontakte.

Čo vás priviedlo k tomu, aby ste učili na našej škole?

Bola som k tomu tak trochu „prinútená“, keďže sa minulý rok definitívne zavreli brány Obchodnej akadémie v Ilave, kde som učila krásnych 15 rokov. Hľadala som školu, kde by som mohla učiť aj ekonomické predmety a táto možnosť na SPŠ je. Okrem anglického jazyka teda učím aj ekonomiku a právnu náuku, a to je fajn. A ešte jedna zaujímavosť - som absolventkou tejto školy v odbore TIS (môžete pohľadať tablo, aspoň sa zasmejete 😊).

Kde ste predtým učili?

Ako som už spomenula, 5 rokov na Základnej škole v Mikušovciach a 15 rokov na Obchodnej akadémii v Ilave a v Považskej Bystrici (tam som dochádzala jeden rok učiť dva dni v týždni – tiež zaujímavá skúsenosť 😊).

Čomu sa venujete vo voľnom čase?

Vo voľnom čase sa venujem svojmu manželovi, radi chodíme na prechádzky do prírody alebo do wellness a cez prázdniny na dovolenky. Bavi nás spoznávať nové krajiny, okrem pobytu pri mori vyhľadávame aj zaujímavé miesta a pamiatky. V poslednom čase cestujeme aj po našom krásnom Slovensku a stále je čo objavovať. Mám aj svoje vlastné záľuby – čítam knihy, starám sa o dom a záhradu, venujem sa nemenovanej kozmetickej značke.

Ako ste strávili veľkonočné sviatky?

Veľkonočné sviatky sú v našej rodine predovšetkým kresťanským sviatkom, preto sme ich strávili na obradoch v kostole a potom s rodinou. Mám troch súrodencov, s ktorými sme sa stretli u rodičov a ako vždy, bolo veselo. No a na veľkonočný pondelok nechýbala tradičná dedinská šibačka a oblievačka – moji synovci ma aj tento rok riadne „zliali“ a očividne si to vychutnali.

Venujete sa aj športu?

Momentálne to tak nevyzerá 😊, ale mám rada šport. Občas si zacvičím zumbu a aerobik, v lete chodím behávať a plávať. S manželom radi pozeráme napr. tenis a lyžovanie - obaja fandíme našej skvelej Petre Vlhovej.

Aké je vaše životné motto?

V živote sa riadim hlavne vlastným rozumom a naučila som sa rešpektovať, že všetko (dobré aj zlé) sa pre niečo deje a treba to prijať s pokorou.

Máte nejaký odkaz, ktorý by ste venovali našim čitateľom na záver?

Neviem, či by som to nazvala odkazom, jednoducho nech si vážia svoj život, svoju rodinu a ľudí, s ktorými sa denne stretávajú – aj v škole. To, že niekoho v živote stretneme, nie je náhoda a mne je tu medzi vami dobre 😊.

Ostrov, kde to má charakter

Takto pred rokom sme sa doma rozhodli, že si ideme vyskúšať žiť v inej krajine, zlepšiť si angličtinu a celkovo zažiť rozdielnú kultúru. Do Anglicka sme išli celá rodina, čo je oveľa zaujímavejšie a zároveň zložitejšie, ako keď ide človek sám. Od augusta sme si začali zvykať na každodenný život v Bristole. Je to univerzitné mesto plné študentov z rôznych krajín sveta, takže ak chceš zapadnúť, musíš sa prispôbiť multikultúre. Občas mám pocit, že je tu viac cudzin-

cov ako domácich, čo možno nebude ďaleko od pravdy.

Hneď po príchode som dostala studenú sprchu typu: „Rozprávajú vôbec po anglicky? To čo je za jazyk? Tento jazyk som sa učila, alebo skôr teda neučila 10 rokov?“ Pri rozhovore s rodeným Angličanom som sa zmohla len na áno/nie odpoveď a niekedy som ani nevedela, na čo vôbec odpovedám. Takže som veľmi rýchlo pochopila, že britský prízvuk je vlastne nový jazyk, ktorý sa treba naučiť.

Od septembra som začala študovať tzv. A levels na City of Bristol College. Vyberáte si z troch až štyroch predmetov, ktorým sa venujete dva roky. A tu končí všetka zábava, pretože systém je veľmi rozdielny v porovnaní so slovenským. To, čo sa u nás preberá štyri roky, sa tu musí stihnúť za dva. Aj keď majú menej predmetov, ide sa do hĺbky a daný problém sa rieši zo všetkých možných svetových strán. Vyučovací hodina tu trvá 1,5 hodiny a medzi hodinami môžete mať aj trojhodinové okno. Študenti sa poobede skôr ako doma učia v rôznych „study house“ alebo v knižniciach. Ich koncoročnú známku tu tvorí známka z jedného testu a nie priemer známok, čo je veľmi stresujúce a veľa

študentov musí opakovať ročník, pretože na vysokú školu vás zoberú iba s tými najlepšimi výsledkami. Kladie sa tu doraz na písanie „essays“ na všetkých predmetoch, asi iba okrem matematiky, v čom vidím výhodu, pretože študentov to učí rozvíjať schopnosť argumentovať a vyjadrovať sa na rôzne témy. Avšak čomu sa tu rozhodne nevenujú, to je predmet geografia. Ten ich prázdny pohľad v očiach, keď im poviem, že som zo Slovenska, hovorí za všetko. Tento fakt ma iritoval do takej miery, že som sa pýtala deciek, prečo je to tak, a dospela som k záveru, že majú veľmi redukovaný počet hodín geografie a taktiež pojem ako „Central Europe“ tu neexistuje.

Ľudia tu milujú malé, útulné, storočné rozpadajúce sa domčeky, tzv. cottages a s tým spojené rôzne zaujímavosti ako dva vodovodné kohútiky buď s vriacou vodou alebo s tekutým ľadom, no a teraz si umy ruky! Moc sa im teda nechce do pridávania moderných prvkov v architektúre. Radi hovoria, že: „Má to charakter.“ Celkovo niektoré veci tu musíte brať s rezervou, však ste predsa na ostrove a neostáva vám nič iné, ako to tolerovať.

A takisto je to aj s jedlom. Britská kuchyňa mi je teraz ešte viac cudzia, ako keď som sem prišla. Jedlo mi tu príde nedochutené a bez vône, možno jedine „fish and chips“, ale bez octu, prosím! Ich obed tvoria rôzne sendviče, k tomu mini balík čipsov a keď sa zadarí, tak aj ovocie.

Proste nič zaujímavé v porovnaní so Slovenskom. Koniec debaty!

Ale aj napriek tomu si myslím, že Briti sú skromní a tolerantní ľudia. Ani raz som tu nemala pocit odmietania alebo výsmechu vzhľadom na jazykovú bariéru alebo pôvod. Ľudia si tu už na seba zvykli a každý sa stará sám o seba. Som veľmi vďačná za túto skúsenosť a beriem do úvahy aj to, že niekto iný zažil alebo vníma Anglicko rozdielne. A preto vám neostáva nič iné, ako to zistiť na vlastnej koži. Prajem vám veľa šťastia pri potulkách po Anglicku alebo hocikde inde vo svete. Nedaňte sa zahanbiť, veď ste predsa zo Slovenska, z takej krásnej malebnej krajinky. Keby oni o tom tak vedeli!

Text a foto: Ilona Rusnáková 3. A

Otec Goriot zavítal do Nitry

No, nie tak doslova. Skôr sme tam zavítali my. Divadlo A. Bagara v Nitre (spolu s TSK) nás poctilo možnosťou pozrieť si toto dielo, dokonale opisujúce atmosféru a problematiku vtedajšej doby, napísané významným francúzskym spisovateľom Honoré de Balzacom.

Budova divadla vo mne vyvolala dojem honosnosti a profesionality (ako asi každá historicky významná stavba). Pódium a epicky prepracované kulisy, myslím si, zapôsobili aj na pár dudrošov v hľadisku.

Postavy zohrali dôležitú úlohu pri snahe zaujať pozorovateľa a vniešť ho svojou autenticnosťou do centra diania. Zozačiatku trochu zložitejší, ale neskôr pochopiteľný sled udalostí vo mne vzbudili veľký záujem a určite by som si to pozrela znovu. Slovenskí herci ako: Eva Pavlíková, Martin Šalacha, Martin Nahálka a ďalší, pridávali predstaveniu na hodnotu (viac bavilo dívať sa na známe tváre, ako pamätať si všetky zložité mená...). Dej bol obohatený o pár úprimných vtípov a nezaobišiel sa bez jemnej improvizácie.

„Nekonečne dlhý“ záver a vyvrcholenie stáli za to. Najviac ma zarmútilo pomyslenie na pravdivosť celého konca, ktorý považujem za nadčasový. Celkový dojem mám pozitívny, páčilo sa to nielen mne, ale aj spolužiakom.

Výlet do Nitry sme „zakončili“ návštevou hradu a Baziliky sv. Emeráma. Pekný, no nie slnečný výhľad, sa nám naskytol na katedrálnej veži, neskôr sme prešli cez Biskupský palác do kazematov a najviac ma zaujalo a nadchlo Diecézne múzeum, v ktorom sme mohli vidieť skvosty baziliky, ako napríklad rôzne kalichy a čaše významných kňazov, prstene, mince, berly (celkom malé, no na tú dobu bol 170cm vysoký muž raritou), najstaršiu rukopisnú knihu alebo dokonca originálne dokumenty písané v starej hlaholike.

Cestou naspäť na námestie sa nezaбудnite pristiaviť pri legendárnej soche Corgoňa :) .

Text a foto: Tatiana Vetešková 2. A

Najlepší priatelia

Kráčal som po vydláždenom chodníku smerom k vysokému bielemu domu s niekoľkými veľkými oblokmí. Vo vnútri bolo počuť hudbu a farebné preblikujúce svetlá sa odrážali von na asfaltovú cestu.

Lúčim sa so známym človekom, ktorý odchádza na bordovom aute preč.

Konala sa tam nemalá párty. Môj kamarát Justin oslavoval narodeniny. Prišiel som sem hlavne preto, aby som mu urobil radosť, inak bavenie sa na sociálnych večierkoch nemám veľmi v láske. Dnes by som pre nikoho iného nevykročil z domu. Už nie. Zdvihol som ruku a zaklopal. Nebola šanca, aby to niekto počul, tak som vošiel rovno dnu.

Ledva som sa stihol zorientovať, a už sa mi Justin hodil okolo krku s krikom: „Bračeeek, ani nevieš, ako cool happy som, že si prišiel! Pod', zoznámim ťa.“ Otočil sa smerom k hurhaju a po jeho pravom boku stálo krásne dievča v bielech šatách, vyzeralo znudene, ale snažilo sa to zakryť.

„Toto je Alex, môj best fella. Kvôli nemu by som trebárs skočil aj z okna,“ povedal a pritom mi rozstrapatil vlasy. Všimol som si na jej zápästí povedomý náramok.

Rýchlo idúce auto sa valí po ceste.

Podali sme si ruky, lenže kým som stihol niečo povedať, už ma Justin zoznamoval s ďalšími ľuďmi. Na všetkých som sa usmial, nič iné mi totiž nezostávalo, pretože Justin ma už vliekol dozadu do miestnosti s občerstvením a alkoholom.

Nikto tam práve nebol, pretože hrali „Shot through the heart“ od Bon Joviho, a tak sa všetci nekontrolovateľne bláznili na parkete.

„Tak čo hovoríš? Interesantní ľudia? Ha? To si chcel, nie? Zaujímavých ľudí. Zavolať som tých najlepších!“ povedal lapajúc po dychu.

„Áno, sú báječní Justin, vskutku báječní.“

„Báječní? Vieš, kedy to slovo používaš...“

„Myslím, že mi musíš dať chvíľu čas na to, aby som zistil, akí sú.“

„Oh, čas. Jasné! Choď, choď,“ povedal, postrkujúc ma vpred.

„Hej, vieš, to nie je také jednoduché...“ prestal som mudrovať, keď som skoro zrazil vo dverách dievča v bielych šatách. Lili, ako som sa pred chvíľou dozvedel. Nasledovalo ospravedlnenie z oboch strán, a keď sme sa nakoniec dohodli na remíze, opýtal som sa jej: „Takže karate, ha?“

„Čo ma prezradilo?“

„Náramok pani Roberiovej z karate centra,“ povedal som a kývol hlavou na jej ruku, „nosila ho jej dcéra Emily, dokým...“

Rýchlo idúce auto narazilo do bordového.

Naše oči sa na chvíľu stretli. Obaja sme vedeli, čo sa stalo.

„Musíš ťa mať naozaj rada. Asi ju v tebe vidí...“ Všimol som si na nej, že jej to nie je príjemné, tak som prestal rozprávať. Ved' koniec-koncov, prirovnával som ju k zosnulému dievčaťu.

„Keď si už taký Sherlock, nevieš, ako sa stala tá nehoda? Povráva sa, že ako jediný si...“

„Do Emily narazil nejaký blázon. Nie je pravda, čo sa hovorí. Ona za to nemohla.“

Dolaťhol na mňa zvierajúci pocit a moje oči boli veľmi zaujaté prázdnu podlahou. Lili to spozorovala a chcela tomu zabrániť.

„Hej,“ chytila ma jemne za ruku, „nevedela som, že ste spolu chodili.“

„Nie, nechodili, to nebolo o tom...“

„Nechajme to tak. Pod' tancovať,“ povedala a vtiahla ma rukou na parket.

Chvíľu mi trvalo, kým som sa rozhybal, ale nakoniec to šlo dobre. Dokonca som na sekundu na všetko zabudol. Skončila pesnička a začala ďalšia.

Bližim sa k zdemolovanému bordovému autu, z ktorého hrá rovnaká pesnička.

Otočil som sa k Lili.

„Prepáč, musím ísť za Justinom,“ povedal som a utekal preč. Kúsok od parketu som na neho narazil.

„Hej, Justin, naozaj ma to mrzí, ale musím ísť,“ položil som mu ruku na rame-

no, „nemôžem tu viac byť.“

„V pohode, Alex, v pohode. Nič sa nedeje, chápem. Ale dovoľ mi ukázať ti niečo,“ a naznačil, aby som šiel za ním hore po schodoch. Vyšli sme až na najvyššie poschodie a vkročili do izby vpravo. Bolo tam otvorené jedno veľké okno, ktoré smerovalo za dom na záhradu.

„Veríš mi?“ spýtal sa ma.

„Samozrejme,“ odvetil som.

Usmial sa na mňa a ja na neho.

„Tak na tri. Raz. Dva. Tri!“

Justin sa pohlol a ja rovnako vedľa neho. Bežali sme priamo cez izbu ku oknu, vyhopli sme naň a skočili. Leteli sme vzduchom ako vtáci.

Vidím krvavé telo dievčaťa za volantom.

Dopadli sme na mäkký matrac. Okolo tleskalo niekoľko ľudí. Začal som sa smiať. Všimol som si aj Lili. Z tohto uhla sa neuveriteľne podobala na Emily.

„V poslednej dobe je ťažké ťa rozveseliť. Som rád, že sa smeješ,“ povedal Justin úprimne.

„Hej, bolo to skvelé. Díky Justin,“ riekol som a daroval mu veľký úsmev. „Snažíš sa ma rozveseliť aj na vlastnej párty. Čím som si ťa zaslúžil?“

„Absolútne ničím. Stačí, že si to ty.“

Nasledovalo krátke ticho. Ľudia sa pomaly vracali naspäť, no my sme tam stále ležali.

„Viem, že si Emily zbožňoval a nikto ti ju nemôže nahradiť. O to sa nebudeme pokúšať. Ale budeme sa snažiť byť rovnako dobrí priatelia ako ona. Daj nám šancu. Nemusíš byť na to sám.“

Keď sa mi Justinove slová rozležali v hlave, začali sa objavovať prvé hviezdy.

Filip Gažo

Ruža

Chcem byť kvet,
nielen preto, že budem
stáť
a dívať sa na tie divy,
ktoré túžia byť s ním.
Ja chcem konať ako
žena,
býť rozvážna.
Ale ako kvet.

Radšej byť nemá,
možno byť ženou bez
mena.
Byť nežná.

Neublížiť mu,
nevraziť mu dýku do
srdca
a nevytrhnúť ho kruto,
bolestne.

Dominika Judinyová 3. C

7	8		6	1			9
4	3					8	6
				3			1
		8		5	9	4	6
	7			2			1
	4	2	1	3		9	
1			3				
8	2					7	4
9				4	1	3	8

Je to chlpaté a keď sa to
bude dráždiť, postaví sa to.
Čo je to?
Medveď.

Čo je to slovenský slzný plyn?
Plač nad faktúrou od plynárov.

Aký je rozdiel medzi mobilom a debilom?
Žiadny. Obidvaja sú všade dostupní.

Prečo má Harry Potter na čele jazvu v tvare blesku?
Pretože keď bol malý, zrazil ho Opel. No môže byť rád, že
ho nezrazil Renault.

			8	7			
	7	8		4			
6	5					2	
	8	7			1		
9							1
			2			7	3
		1					9
				2		6	1
				5	8		

Prečo majú kanibali najradšej politikov?
Lebo politici nemajú chrbtovú kosť.

Ako sa blondínke vymýva mozog?
Dáte jej vypiť vodu s prípravkom na umývanie riadu
a potom ňou trepete.

Kedy je politik otvorený?
Keď ho operujú.

Aký je rozdiel medzi štátom a ženou?
Štát chránime pred nepriateľom a ženu pred priateľom.

Viete, aký je rozdiel medzi ET mimozemšťanom a imigrantom?
ET chce ísť domov.

	9	6			3		7	
		5	7	2		6		
					4			5
	8					7	2	
	5						6	
	3	1					5	
1			3					
		9		4	7	2		
	7		5			4	9	

Kedy pípne kura naposledy?
V hypermarkete pri pokladni.

Viete, akú majú veveričky webovú stránku?
www. rička. sk

Viete, ako sa volá človek, ktorý má jemné ruky?
Rukojemník!

Prečo dievčatá klopia oči, keď im chlapec vyznáva lásku?
Aby sa presvedčili, či neklame.

Viete, čo majú hluchonemí po hádke?
Svalovicu !

Kedy začína hubová sezóna?
Návratom manželky z práce.

Prečo ženy nekomentujú futbalové stretnutia?
Lebo futbalisti nedokážu tak rýchlo hrať.

Čo sa stane, ak chobotnici odtrhnete chápadlá?
Prestane chápať.

			7					9
	9		4	6	1	8		5
		7		3			2	
9				8			1	3
	1	4	3		9	7	6	
3	8			7				2
	4			1		2		
8		1	2	9	7		4	
7					5			

Viete, aký je rozdiel medzi počítačom a blondínkou?
Do počítača stačí informácie vložiť len raz.

Ako sa kastruje chladnička?
Otvoria sa dvvere, vyberú sa vajcia a zavrú sa dvvere.

Prečo maďarskí poslanci nosia pod čapicou feferónku?
Aby im to lepšie páľilo.

Ako je to možné, že slovenskí penzisti nepotrebujú viagru?
Lebo ceny liekov v lekárňach ich vzrušia až-až.

ŠEFREDAKTOR

Dominika Judinyová 3.C

REDAKTORI

Jakub Gavenda 4.E

Matej Vrábel 4.E

Patrik Rezák 4.E

Lívia Schillerová 4.C

GRAFIKA

Tomáš Janech 3.B

FOTOGRAF

Karin Doričková 3.C

KRESLENÉ ILUSTRÁCIE

Cyril Vrábel 1.D

JAZYKOVÝ KOREKTOR

Mgr. Tomáš Pupák

UZÁVIERKA

21. 6. 2019

